

*Isto misle i današnji neokomunisti, koje je glupost mnogih dovela na vlast: “svi oni koji su u toku Narodno-oslobodilačke borbe izgubili život na strani okupatora ili domaćih izdajica bilo na koji način (kao borci, pomagači, simpatizeri) **ne smatraju se žrtvama rata**”. (Upute objavljene u tadašnjim dnevnicima, vidi Vjesnik, 14. I. 1950.)*

Nacija

Svibanj 19th, 2015

Donosimo vam pravo malo blago. Riječ je o propovijedi mostarsko-duvanjskog biskupa i upravitelja trebinjsko-mrkanjskog dr. Ratka Perića na komemoraciji Bleiburških žrtava i Hrvatskoga križnoga puta u Bleiburgu, 16. svibnja 2009.

Tekst: mons. dr. RATKO PERIĆ

U doba Rimskoga Carstva postojao je zakon Senata, a odnosio se na delikte protiv imperatora i Imperija. Tako, dok su neki carevi zbog svojih zasluga posmrtno proglašivani božanstvima, drugi su zbog svoje tiranije osuđivani na izbacivanje iz prirode i društva. Taj se kazneni zakon nazivao damnatio memoriae – osuda na zaborav! A sankcija se provodila u službenim ispravama i naspomenicima, podignutima dotičnoj osobi u čast. Tako je abolitionominis – brisanje imena – pogodila careve: Nerona (54.-68.), Domicijana (81.-96.), Maksencija (306.-312.) i neke druge zbog njihova veleizdajničkog zlotvorstva. Tako nekad bilo.

STOGA SE NE ZANOSIMO NAIVNIM POVJERENJEM U LJUDSKE TRIBUNALE, NI DOMAĆE NI MEĐUNARODNE, POGOTOVO NE U POLITIČKE RELIKTE TOTALITARISTIČKIH IDEOLOGIJA!

Sudbina hrvatskoga naroda

U povodu 13 stoljeća kršćanstva među Hrvatima (641.-1941.) spremao se crkveni i narodni jubilej, koji je u izvedbi svojoj bio ometen ratnim metežom. Trebao je obuhvatiti ne samo ulazak hrvatskoga naroda u zvjezdani krug kulturnih naroda Europe, i njegov milenijski razvoj, nego i svih onih 13 stajališta kroz 13 stoljeća povijesnoga Križnog puta, glavne životne dionice svakoga vjernika i puka:

– to jest od ulaska, po krštenju, u Kristovu otajstvenu sudbinu, putem suđenja pred sinedrijima i tribunalima ovoga svijeta – preko višestoljetne nacionalne razjedinjenosti pod raznim državnim vrhovništvima – da se tim narodom što jače zagospodari kako mu ne bi pala na pamet vlastita državna samostalnost; i kao da je nad njim stalno visjela ako ne osuda na zaborav, a ono barem područno svođenje na ostatke ostataka!

– Pa onda križnim padovima na Petrovu Gvozdu (1097.), na Krbavskom polju (1493.), masovnim iseljenjem iz Bosne (1699.), ali i stalnim nacionalnim osvješćenjem i neizgubivom voljom za odlučnim hodom prema zemlji obećanja.

– Napokon krvavim stajalištima bičevanja, zatvaranja, zamjene za zločince, krunjenja trnovinom, sve do čina samoga raspinjanja. A te su križne postaje u mucu i smrti uvijek nosile i zalag nade, poput onoga izvornoga Kristova križnog puta, nade da “i naš uskrs jednom mora svanuti!”

AKO OVO O ČEMU GOVORIMO NIJE BIO GENOCID, TJ.
POKUŠAJ ISTRJEBLJENJA DIJELA NARODNE ZAJEDNICE:

**UNIŠTENJEM, UBIJANJEM, OŠTEĆENJEM, SPRJEČAVANJEM ILI
PRIVIDNIM SUDENJEM – ŠTO JE TO ONDA GENOCID?**

Vrhunac Kalvarije

Hrvatski je narod u Drugom svjetskom ratu u četiri godine doživio, kao cjelina ili u dobru svom dijelu, tri “izručenja”.

– Najprije je izručen pod “svežanj” fašizma i “svastiku” nacizma, 1941.

– Zatim je, u onim nepreglednim množtvima koja su se povlačila i uzdala u zapadnu demokratsku zaštitu, veći dio ostao na terenu Slovenije, a manji dio prešao na austrijsko područje saveznicima, koji su iz svojih motiva ignorirali Ženevsku konvenciju, iz 1929., o zarobljenicima, kad su bili u pitanju vojnici i građani Hrvatske države, koja je također pristupila potpisnicama Ženevske konvencije, 1943.

– I konačno kad su mnogi hrvatski i drugi građani pomislili da su dospjeli u luku spasa, nakon svršetka rata, 15. svibnja 1945., Britanci su s bleiburškoga i ostalih austrijskih područja izručili pod partizansku zvijezdu ubijanja i robijanja na desetke tisuća vojnika i civila, dok je glavninu u Sloveniji zarobila jugoslavenska vojska. I svaki put kod tih izručenja moglo se ponoviti poznato načelo: “Veći grijeh ima onaj koji me predao tebi” (Iv 19,11), jer se u praksi svi ti novi “gospodari” nisu odviše razlikovali u nepoštovanju dostojanstva ljudske osobe i cijeloga naroda. Pobjedom novih vlastodržaca 1945. godine, skupljenih u ateističku partiju vodilju, otpočela je golgotska odnosno “Bleiburška tragedija” hrvatskoga naroda, dotadašnji vrhunac Križnoga puta, proživljavan potom u kolonama smrti, bacanjem u rijeke, jazovke i jame bezimenke, u groblja za strance, u zloglasne logore. Sudovi bez svjedoka, presude bez pravde, pokopi bez časti, grobovi bez natpisa, tako da se uvrijeđenima i poniženima bez traga svaki spomen zatre. Ta je tragedija potresna u svome užasnu porazu po sav narod, jer je malo koja obitelj ostala neuciviljena. A taj holokaust, viđen od zlikovačkih izvršitelja kao trijumf odmazde i rješenja “hrvatskoga pitanja”, neizrecivo je bolan i po tome što se do danas, više od 60 godina od toga zatora, ne zna ni približan broj ratnih i poratnih žrtava. A i kako bi se mogao ustanoviti točan broj žrtava ako je od 1945. kroz 45 godina trajala damnatio memoriae – prokletstvo spomena! Naime, nakon te nacionalne katastrofe u kojoj je nestao cvijet hrvatske mladeži, uvedeno je korjenito zatiranje pamćenja, odnosno stalno osuđivanje u školi, u vojsci, u medijima. A za provedbu toga zatora može biti odgovoran samo partizansko-komunistički vrh: odgovoran u pripremi i izvršenju, odgovoran u nekažnjavanju zlodjela i u

kažnjavanju spomena. Za Rimskoga Carstva bila je osuđena na zaborav jedna osoba, a ovdje su zatirane bezbrojne osobe, zarobljenici, skupine, pa čak i ljudske kosti i grobovi! Hoćeš li dokaze?

SUDOVI BEZ SVJEDOKA, PRESUDE BEZ PRAVDE, POKOPI BEZ ČASTI, GROBOVI BEZ NATPISA, TAKO DA SE UVRIJEĐENIMA I PONIŽENIMA BEZ TRAGA SVAKI SPOMEN ZATRE. TA JE TRAGEDIJA POTRESNA U SVOME UŽASNU PORAZU PO SAV NAROD, JER JE MALO KOJA OBITELJ OSTALA NEUCVILJENA

Brisanje s popisa žrtava

Koliko je ta rasura memoriae – brisanje sjećanja – bila temeljita, vidi se i po tome što je prigodom službenih popisa ratnih žrtava, godine 1950. u uputama dotičnim komisijama objašnjeno kako “svi oni koji su u toku Narodno-oslobodilačke borbe izgubili život na strani okupatora ili domaćih izdajica bilo na koji način (kao borci, pomagači, simpatizeri) ne smatraju se žrtvama rata”. (Upute objavljene u tadašnjim dnevnicima, vidi Vjesnik, 14. I. 1950.) A koji su to “simpatizeri”, odredit će komunistička komisija! Štoviše, pod taj diskriminatorni zakon potpada i paradoksalna činjenica da je 1964. proveden popis žrtava rata s gotovo isključivom svrhom kako bi se od SR Njemačke naplatila odšteta za te žrtve. Iako je, dakle, s obzirom na materijalnu korist novoj državi odgovarao što veći broj ratnih žrtava, tj. sve žrtve na kojoj god strani bile i pale, država se odrekla među ratne žrtve uvrstiti “borce, pomagače i simpatizere” na suprotnoj strani. (J. Jurčević, Bleiburg. Jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima, Zagreb, 2005., str. 8.) Možda se taj broj žrtava nije mogao točno ustanoviti ni zbog već uništenih ili skrivenih tolikih dokumenata, brisanja imena, prikrivanja grobova, a ni zbog zločinačke savjesti s kojom je novi vlastodržac trebao stati pred međunarodni sud pravde. Ako ovo o čemu govorimo nije bio genocid, tj. pokušaj istrjebljenja dijela narodne zajednice: uništenjem, ubijanjem, oštećenjem, sprječavanjem ili prividnim suđenjem – što je to onda genocid? Na ljudskom sudu pravde u ovih 60 i više godina nije se pojavio nijedan zločinac za ovaj genocid, kojim su pokrivena grobišta od Bleiburga do Dubrovnika, od Stoca do Vukovara, i još dalje. Moderni imperator sa svojom kom-partijom, koji je represivnim mjerama zbio narode u umjetnu državnu tvorevinu, gušći osobito dva neugušiva ljudska osjećaja i neotuđiva prava: narodno i vjersko, nakanu nacionalnom pogledu sve “jugoslavenizirati”, a u religijskom “ateizirati”, upustio se u zatiranje imena i religioznog spomena jednoga 13-stoljetnoga katoličkog naroda. Umišljen, poput ostalih trijumfalnih zanesenjaka ovoga svijeta, da njegovo carstvo ne će vidjeti svršetka, a nemoćan predvidjeti što mu vrijeme iza brda valja, dogodilo se da mu se, 10-ak godina nakon smrti, umjetna državna tvorevina stala rastvarati na svoje naravne sastojke. Tako, nakon 45 godina sustavna brisanja memorije – raspukoše grobovi uskrsnuća: prokljia zemlja istinom i vikom, vapajem u nebo za pravdom, molitvom i hodočašćem. Napose ovom

svibanjskom bleiburškom komemoracijom u počast izručenima, poginulima, poklanima. I nikakvo čudo što i državotvorac i njegova tvorevina doživljavaju od svega pravdoljubiva svijeta damnatio memoriae koju je on primjenjivao na druge. Ne doživljava osudu samo od onih kojim podižu memorijalne ploče, dokazujući se njegovim ideološkim sumišljenicima. Komisija Hrvatskoga državnog sabora za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, osnovana 1991. i sastavljena od 60-ak članova, željela se voditi načelom: “U ratne žrtve se ubrajaju vojnici ubijeni u borbi, pogubljenivojnici, poginuli, odnosno ubijeni pripadnici paravojsnih formacija policija, financi, oružnici, poginuli građani, vojni službenici i svi ostali poginuli građani”, ističući da “svaka žrtva ima svoje ime i prezime”. (Vjesnik, 15. X. 1999.) Komisija je prestala s radom 2000. u novim političkim promjenama i formalno ukinuta 2003. Prema njezinim podacima, do mjeseca rujna 1999. na području Republike Hrvatske popisano je preko 1.000 grobišta. Njezinim dokidanjem onemogućeno je, na toj razini, daljnje prikupljanje podataka o ratnim i poratnim žrtvama. Skupština Europskoga parlamenta, 60 godina post factum, 25. siječnja 2006. priznaje da se međunarodna zajednica nije držala načela pravednosti u odnosu na zlodjela nacizma i komunizma: “Pad totalitarističkih komunističkih režima u Srednjoj i Istočnoj Europi nije bio u svim slučajevima popraćen međunarodnom istragom zločina koje su ti režimi počinili. Dapače, počinitelji tih zločina nisu izvedeni pred sud međunarodne zajednice, kao što je bio slučaj sa stravičnim zločinima koje je počinio Nacional-socializam” (br. 5). Sve je potom prepušteno nacionalnim sudovima, tj. zaboravu! Na to se mogu navesti riječi velikoga Augustina, crkvenoga naučitelja iz 4./5. stoljeća: “Odmakne li se pravda, što su kraljevstva ako ne velike razbojničke družine!” (Sv. Augustin, O Božjoj Državi, 4,4.) Otkako su zemaljski suci – Kajfe, Herodi i Pilati – pokazali svoje sudačke metode i presude nad Isusom Kristom, Sinom Božjim, Istinom i Pravdom, nas kršćane ništa ne iznenađuje. Stoga se ne zanosimo naivnim povjerenjem u ljudske tribunale, ni domaće ni međunarodne, pogotovo ne u političke relikte totalitarističkih ideologija! Mi vjerujemo u Boga pravde koji će na svome vječnom nepristranom sudu “naplatiti svakomu po djelima njegovim” (Mt16,27). Ali jest nam na ovome svijetu stalo do prave znanstveno-povijesne istine o svakoj osobi, žrtvi i životu, koja se može istražiti i objaviti. Jer zlikovcima je povijesna istina najveći međunarodni tribunal! Zar je to malo?! Istina nam je potrebna da vidimo snagu nevinosti jednih i dubinske razmjere krivičnosti drugih. Da se vidi koliki je zločin koji treba priznati ili koji treba oprostiti! Sustavne su nam se laži na sve načine nametale, a nositelji bezočne neistine zasjeli na prijestolje vlasti, odakle su desetljećima donosili zakone i presude ne po istini i po pravdi, nego nerijetko obrazloženjem “oca laži” i “čovjekoubojice od početka” (Iv 8,44). Osim toga, zločincima se genocid i zator spomena nije ni isplatio. Jer kad neke ljude i narode Bog svojom prati zaštitom, onda se događa ovo: što ih drugi srpom više žanju ili čekićem tuku, oni se sve to bolje množe, rađaju i rastu! Kad Bog promiče život, onda mu ništa ne može nikakav genocid, ni genocidni faraon, ni njegov rasistički zakon (usp. Izl 1,22), ni damnatio memoriae!

ZLIKOVCI MAJU HISTORIJSKU ISTINU NAJVEĆI MEĐUNARODNI TRIBUNAL! ZAR JE TOMALO?! ISTINA NAM JE POTREBNA DA VIDIMO SNAGU NEVINOSTI JEDNIH I DUBINSKE RAZMJERE KRIVICHNOSTI DRUGIH. DA SE VIDI KOLIKI JE ZLOČIN KOJI TREBA PRIZNATI ILI KOJI TREBA OPROSTITI!

Oživotvorenje

A ono što u ovoj suznoj dolini i na ovoj Bleiburškoj poljani, simbolu hrvatskih stratišta, možemo učiniti jest ovaj izraz religioznoga pijeteta i molitvenoga spomena na ratne i poratne žrtve preporučujući njihove duše Božanskomu milosrđu i izražavajući svoju vjeru u Duha, Gospodina i Životvorca. Ne možemo se, dakle, danas ne sjetiti Ezekielove proročke slike o sasušanim kostima (37,1-14) iz prvoga čitanja, opisane ne prije 60 nego prije 2.600 godina. Prorok bijaše s drugim prognanicima dospio u Babilon. Bog ga je prenio u duhu “usred doline pune kostiju”, na neki tadašnji Bleiburg. U viđenju mu pokazao nepregledne hrpe ljudskih kostiju, razbacane bez veze i reda. Kao da je neka vojna pukovnija poskapala od gladi ili pobijena nakon predaje. Dok prorok zaprepašteno u viđenju motri te ljudske sablasne kosture, čuje Božji upit: – “Sine čovječji, mogu li ove kosti oživjeti?”

– “Jahve Gospode, to samo ti znaš,” odgovara ponizni sluga Božji. I Bog mu naredi da se obrati tim suhim kostima, da ih iz mrtvila budi i riječju povezuje. I misliš da će kosti ostati samo kosti? Dok im on prorokuje, najednom među njima otpoče pomicanje i sraštanje. Kostu se kožom presvukoše i mišićima učvrstiše. Svaki kostur u svoj oblik. Digoše se trupla krupna. Vratiliše se čitavi tjelesni sustavi, ali nema još onoga bitnoga. Nema krvi i životnog daha. Za prodisajno funkcioniranje hoće se drugi intervent, kao u stvaranju. I eto drugoga zova Božjega: – “Prorokuj duhu, sine čovječji, prorokuj i reci: Od sva četiri vjetra dođi, duše, i dahni u ova trupla da ožive!” – I stade Ezekiel Božje proricati riječi i poče Duh Božjega zazivati da zapuhne s istoka i zapada, sa sjevera i juga. I uđe Duh i obuze ona tjelesa i, gle, čuda neviđena: srca prokucaše, mozgovi promisliše, lica se zarumeniše, ljudi prohodaše – vojska veoma velika. Još svježija nego prije tragična boja. Nije to više slika, nego stvarnost: To je savdom Izraelov, sine čovječji! Tu, u toj dolini osušanih kostiju, gdje maloprije vladaše sablasna smrt, sada proključa bujni život; prije kostur suh, sada živi Duh. I

međunarodnu i domaću dolinu suhих kostiju samo je Duh Božji kadar oživiti, obući i na noge podići. Onaj koji je čovjeka i narod iz majčine utrobe izveo, kako ga ne bi mogao po milosti s novim srcem preporoditi i s novim duhom uskrisiti u Dan onaj?

A ti, lijepa naša europska zajednico, ne vidjela više nikada zločina bleiburških dubina! Ni izdajničkih čina iz 1945., počinjenih od opijenih pobjednika! Ne doživjela više nikada zlodjela nacizma i fašizma protiv čovječnosti! Ni zlodjela antifašizma i komunizma protiv ljudskoga dostojanstva, ljudskih prava i narodnih sloboda! Kolijevko uljudbe naše kršćanske i europske: u tvome se školstvu umne moći razvijale; u tvome se sudstvu istinite i pravedne presude izricale; u tvome zakonodavstvu blistao razum i poštenje; u tvome liječništvu zdravlje nalazili bolesni i nemoćni; u tvome krilu ljudi i narodi očuvali svoju ulogu i snagu: nikada im nitko ne mogao uništiti njihova identiteta! Europski dome naš, ne disao samo s pomoću dvaju plućnih krila, istoka i zapada, nego i s pomoću dviju ploča božanskoga Dekaloga: u tebi se zapovijedi Božje opsluživale, od prve do posljednje!

– Boga se priznavalo i štovalo na slavu Božju i na čovjekovo dobro!

– Nedjelja se slavila i vrjednovala, i u zaslužan odmor pretvarala!

– Roditelji se u odgovornu očinstvu i majčinstvu častili.

– Štitio se život od naravnoga začetka do naravnoga svršetka.

– U urednu braku rasle zdrave i odgovorne obitelji.

– Društvo se množilo i ne znalo za pobačaje i ostala umorstva; daleko od prijevare i pljačke! Ne bilo mjesta antidekaloškim i antihumanim zakonima, kojima se djeca i mladež kvare! Naravni se zakon poštovao! Zdrava se sloboda u tebi razvijala! Na istini pravda rasla! Na pravdi nam mir mirisao! A u miru dobra djela cvala!

Hodočasniče! Neka se po tvojoj današnjoj molitvi i ovoj uzvišenoj Kristovoj žrtvi “obraduju kosti satrvene” (Ps 51,10), kosti naših prognanih, izmučenih i izručenih! A ti s ovoga polja ponesi ne samo neizbrisivo pamćenje svojih religioznih i nacionalnih vlastitosti, nego i velikodušnu ljubav i praštanje, poput Krista golgotskoga, prema onima koji ne znaju što čine. Naš je danas vapaj iz drugoga misnoga kanona: “Molimo te”, Gospodine, “smiluj se svima nama”, jer nam svima treba tvoje neizmjerно milosrđe. Amen.